

[Statsministeren.]

trykning efter denne Fremgangsmaade har det vist sig, at Stoffet derved kan indskrænkes til omtrent det halve.

Lovforslaget er enstemmigt vedtaget i Folketinget, og jeg tillader mig hermed at anbefale det ogsaa til Landstingets Velvillie.

J. V. Christensen: Jeg kan paa mit Partis Vegne paa det varmeste anbefale dette lille Lovforslag. Jeg tror, det er en meget nyttig og formaalstjenlig Foranstaltning, der her stilles Forslag om, og de overmaade oplysende Bemærkninger, som findes i Bilaget, giver jo al Vejledning til Forstaaelse af Lovforslaget.

H. P. Jensen: Vi befinder os jo i en Tid, hvor der er god Grund til at spare, og da det ofte er fattige Mennesker, der skal betale de offentlige Annoncer, er det ganske naturligt, at vi ser med Velvillie paa et Lovforslag som det foreliggende. Det af Justitsministeren nedsatte Udvalg har allerede peget paa, at der vilde være god Anledning til at nøjes med et Udtog af selve Sagerne, saaledes at man ikke fik en saa omstændelig Forklaring i hver Annonce, som Tilfældet er i Øjeblikket, med andre Ord: at man tilstræbte en Skemativering af de offentlige Bekendtgørelser. Hvis man gaar den Vej, er det givet, at der kan indvindes meget, økonomisk set, for dem, der skal betale, men der kan vindes en Ting til, idet der kan spares Plads i Statstidende, hvorved man atter kan spare de Følgeblade, som ofte følger med, fordi Bladets Hovednummer ikke er tilstrækkelig stort. Man har imidlertid ikke turdet gaa med til en fuldstændig Omordning, men har begrænset Reformen til Konkursboer, Mortifikationsstævninger, Proklamaer, Auktionsmøder og Tvangsauktioner, hvorimod man ikke har ment at turde tage Paternitetsager med endnu. Jeg har nu den Opfattelse, at her var et Omraade, hvor der var udmærket god Grund til at foretage en Indskrænkning, thi dels er disse Annoncer meget store, dels indeholder de adskilligt, som kan være til stor Gene for de paagældende, og som der ikke er Grund til at offentliggøre, da det ikke vedrører, hvad Sagen egentlig drejer sig om. Hovedsagen er jo at faa fat paa den Mand, der eftersøges.

Som jeg sagde før, kan man ved at samle flere Annoncer i Fællesrubrikker med fælles Hovedspare en Del Udgifter og ligesledes indvinde Plads. Jeg vil mene, at dette med at indvinde Plads har sin store Betydning, og jeg vil her gøre nogle faa Bemærk-

ninger om de Annoncer, som kommer fra Ministerierne angaaende Afskedigelser og Ordensdekorationer. Hvis man tager Statstidende, kan man f. Eks. læse:

„Efter Undervisningsministeriets Indstilling har det under 16. Marts 1928 behaget Hans Majestæt at benaade fhv. Overrabbiner Prof. o. s. v. med Fortjenstmedaillen i Guld“.

Saa springer jeg et Par Stykker over, hvorefter der kommer noget lignende:

„Under 13. d. M. har det behaget Hans Majestæt Kongen allerhøjest at benaade“ — der er kommet et „allerhøjest“ ind for at gøre det endnu mere eftertrykkeligt — „Togfører“ o. s. v.

Nu var det Skik tidligere, og det er det enkelte Steder endnu, at man sagde: Man afholder Møde paa Fredag, hvis Gud vil. Jeg har altid ment, at der ikke var Grund til at bruge en saadan Form, for det er en ren Selvfølge, at hvis Gud ikke vil, bliver der ikke afholdt Møde. Paa samme Maade her. Naar der tildeles en eller anden Tjenestemand eller Borger her i Landet en Paa-skønnelse — det være sig en Medaille eller en Udnævnelse — sker det, fordi det behager Kongen, og saa er der ingen særlig Grund til at benytte denne Vending. Hvor meget der kan gøres ud af en saadan Annonce, vil man faa et godt Indtryk af ved at læse følgende Meddelelse:

„Ved kgl. Resolution af 12. Marts 1928 er paa Landbrugsministeriets Indstilling Forsøgsleder ved Statens Forsøgsvirksomhed i Plantekultur“ den og den „afskediget efter Ansøgning paa Grund af Alder i Naade og med Pension fra nævnte Stilling fra Udgangen af Marts Maaned 1928 at regne, og har det behaget Hans Majestæt Kongen aller-naadigst at udnævne ham til Ridder af Dannebrog.“

Her har man ogsaa udeladt „allerhøjest“. Jeg vil mene, at man meget vel kunde gaa bort fra denne Form for Annoncering og over til det, der en Gang har været Skik og Brug, kort og godt at fastslaa, at den og den er afskediget paa Grund af Alderdom og Svagelighed eller efter Ansøgning og dermed basta. Derved vilde man opnaa at skaffe bedre Plads i Tidenden, og jeg gaar ud fra, at naar man behandler Spørgsmaalet om en Indskrænkning af Annoncerne, vil Ministeriet ikke finde det urigtigt, at jeg her ogsaa har berørt denne Side af Sagen. I øvrigt skal jeg gerne erklære, at jeg ser med Velvillie paa Lovforslaget, som det foreligger, og jeg kan tilsige mit Partis Støtte til dets Gennemførelse.